

Jėzus atsakė: „Patys nežinote, ko prašote. Ar galite gerti taurę, kurią aš gersiu, ir būti pakrikštyti krikštu, kuriuo aš būsiu krikštijamas?“ Jie sako: „Galime“. Bet Jėzus jiems pasakė: „Beje, taurę, kurią aš gersiu, jūs gersite, ir krikštu, kuriuo aš būsiu pakrikštytas, jūs irgi būsite pakrikštyti. Tačiau ne mano reikalas duoti vietą savo dešinėje ar kairėje, – tai bus tiems, kuriems paskirta“. Tai išgirdę, dešimtis supyko ant Jokūbo ir Jono.

Morkaus 10, 38–41

Ar šiuolaikinių laikų žmonės labai skiriasi nuo gyvenusiųjų pirmame, antrame, penktame ar vienuoliktame amžiuose? Žinoma, mes kitokie, nes gyvename pasaulyje, kuriame daug kas yra patogiau, kuriame turime daugiau laisvės ir galimybių.

Kai galvojame apie tikėjimo darbus, atrodo, taip kad jau gyvename per vėlai. Žiūrėkite, pačios svarbiausios knygos jau parašytos, patys reikšmingiausi darbai padaryti, Kristaus vardas žinomas beveik visoje žemėje – tai ką aš dar galiu nuveikti būdamas paprastas žmogus? Kokie tikėjimo ir Evangelijos skelbimo darbai dar gali būti atlikti, kad nors truputi priartėčiau prie tokių tikėjimo žmonių (nekalbant apie Kristaus apaštalaus) kaip Augustinas iš Hipo, Pranciškus Asyžietis, Martynas Liuteris, Williamas Wilberforce'as ar Johnas Newtonas, Martynas Mažvydas, motina Teresė ar Billis Grahamas?

Žiūrėdamas į juos jaučiuosi toks esąs niekas – man nėra jokios galimybės pasiekti tai, ką savo gyvenimais pasiekė šie žmonės, aš nesu toks įžvalgas, toks protingas, toks charizmatiškas kaip jie... Tačiau, po teisybei, daugelis iš jų ir nebuvo vunderkindai, netgi, galima sakyti, atvirksčiai: daugelis buvo nusidėjėliai, ir kažin ar bent vienas siekė šlovingos vietos kaip Jėzaus mokiniai, vaikščioję su juo trejus metus.

Kažkaip šiais laikais tenka daug girdėti apie tai, kad žmogus turi daug siekti, kad jam reikia iškilti aukščiau kitų, pasižymėti kažkuo ypatingu, jokiū būdu nesusitaikyti su savo likimu ir nebūti vidutinybe, įrodyti, kad „aš esu daugiau negu jie mano“. Tokią pasaulėžiūrą tenka girdėti net ir iš Jėzaus evangelijos skelbėjų. Tik klausimas, kuris kyla, kai žmonės taip kalba, yra toks: kam jie nori įsiteikti – žmonėms ar Dievui? Ar jie tai skelbia Dievo žodžio pagrindu, ar prisiskaitę knygų apie sėkmingą gyvenimą? Man patiktų, jei kas nors mane ragintų – nebūk kaip visi, siek daugiau, stenkis pasižymėti, kaip nors įsiamžink šiame pasaulyje! Tačiau aš klausiu: ar to iš manes nori Kristus? Ar jis nori, kad įsiamžinčiau, ar jis nori, kad būčiau aukščiau už vidutinybę? Aptariamose Biblijos eilutėse mes matome Jėzų ir du jo mokinius, kurie nenori būti

vidutinybėmis, kurie trokšta iškilti aukščiau kitų, puikuotis prieš kitus būdami dešinėje ir kairėje nuo Jėzaus, jo šlovėje.

Taigi ką Jėzus mums gali patarti, kad nebūtume vidutinybėmis, kokią žmogaus garbės vertą vietą jis mums gali pasiūlyti?

Šlovės, karjeros siekiantiems mokiniams Jėzus pateikia tokią alternatyvą, apie kurią jie nė nepagalvojo. Kai Jėzus jų paklausė: Ar galite gerti taurę, kurią aš gersiu, ir būti pakrikštyti krikštu, kuriuo aš būsiu krikštijamas?, jie atsakė: Galime. Jonas ir Jokūbas labai greitai sumetė, kad atlikti religinius ritualus nėra toks jau sunkus dalykas. Jie matė, kaip yra krikštijami žmonės, jie ne vieną taurę su Kristumi išgėrė bendraudami su įvairiais žmonėmis. Tokį gyvenimą, kokį jie gyveno tuos trejus metus, jie galėtų gyventi ir toliau, ir dar daugiau pasistengtų, kad būtų pagerbti Kristaus šlove.

Kristus jų nuostabai patvirtino, kad jie iš tikrųjų bus krikštijami panašiu į jo krikštu ir gers panašią taurę, ir kad iš tiesų per jo krikštą ir per jo taurę yra kelias į šlovę. Tačiau tai kas kita negu vanduo upėje ar vynas ant stalo. Apaštalas Jokūbas mums tarsi paaiškina Jėzaus mintį sakydamas: Gal manote, kad Raštas veltui sako: „*Pavydulingai trokšta jis dvasios, kurią apgyvendino mumyse? Bet jis duoda dar didesnę malonę, ir todėl sakoma: Dievas priešinasi išpuikėliams, o nuolankiesiems teikia malonę*“ (Jok 4, 5–6, 10).

Kodėl Jėzus priėmė tą kraujo krikštą ir tos kančios taurę? Jo tikslas buvo praminti nusidėjėliams kelią pas Dievą, o kančia buvo skirta mums atpirkti. Iš tiesų, Jėzaus pakviesti, mes neturime laiko siekti, kad būtume išaukštinti, ir negalime sau leisti vaizduoti esą Kristaus kankiniai. Jo misija, kurioje jis nori bendradarbiauti su mumis – pasiekti tą žūstančią avį.

Grįžtant prie temos, į kurią mus įtraukė Jėzaus mokiniai, galima pasakyti tai, kad tos šlovingos vietos yra dar neužimtos, laikas dar neatėjęs, Žemės istorija dar nepasibaigusi. Galima pastebėti, kad krikščionių pasaulyje yra vos virš dviejų milijardų, ir atsižvelgiant į pasaulio gyventojų augimą, jų mažėja. Šiuo metu pasaulis yra pražuvęs kaip niekada, ir Kristui vis dar reikia tokių mąstytojų kaip Augustinas, tokių reformatorių kaip Liuteris, tokių tarnautojų kaip motina Teresė, tokių atkaklių teisių gynėjų kaip Williamas Wilberforce, tokių atsivertusių nusidėjėlių kaip Johnas Newtonas, tokių šviesos skleidėjų kaip Martynas Mažvydas. Ir dar ne laikas kalbėti apie šlovingas vietas.